

**משרד
הבריאות**
לחיים בריאים יותר

משנה למנהל הכללי

Associate Director General

ה' באב, התשפ"ה
30/07/2025
אסמכתא : 294308625
(במענה, נא ציינו מספרנו)

אל : עו"ד לירון קריספין בוקר, מנהלת בית הדין למשמעת

שלום רב,

הנדון : ד"ר עאדל מוסק – החלטה בבקשה לפי סעיף 44 לפקודת הרופאים
סימוכין : פנייתך במייל מיום 5/6/25

בפניי המלצת ועדה שהוקמה לפי סעיף 44 לפקודת הרופאים [נוסח חדש], התשל"ז-1976 (להלן – הפקודה) להגביל את רישיונו של ד"ר עאדל מוסק לביצוע בדיקות רפואיות של מטופלים גברים בלבד ולא לבדיקות רפואיות של נשים. זאת, חלף התליית רישיונו, לתקופה של 6 חודשים שתיספר החל ממועד מתן ההמלצה הקודמת שבוטלה, כאשר הגבלה זו תחול רק אם יצא ממעצר בית ויחזור לעסוק ברפואה.

המלצת הוועדה הובאה בפניי, יחד עם המסמכים השונים בתיק, ולאחר ששקלתי את הדברים בכובד ראש, לקחתי בחשבון את מכלול הנסיבות והטענות, שבתי ועיינתי בהמלצת הוועדה ובחומרים שהוצגו בפניי, ושקלתי היטב את מכלול הטענות והשיקולים – **איני מוצא שביכולתי לאמץ את המלצות הוועדה מהטעמים המפורטים להלן בהחלטתי.**

כתב האישום מפרט 9 מקרים של מטופלות שכולן הגיעו לביקור רפואי אצל ד"ר מוסק, כאשר במסגרת המפגש הרפואי ביצע בהן לכאורה המשיב מעשים מגונים, במרמה ובכוח. המקרים המפורטים מראים כי מדובר באירועים דומים מאוד ולמעשה ב"שיטת פעולה" לכאורה, בהם המשיב מנצל את סמכותו הרפואית ומבצע אקטים מיניים שונים במטופלות, שמטרתם סיפוק המיני, וזאת באצטלה של בדיקה רפואית.

סעיף 44 לפקודה כולל שני מקרים בהם ניתן לנקוט כנגד רופא באמצעים זמניים, בכלל זה התליה של רישיון, וזאת עוד טרם הורשע בפועל בעבירת משמעת לפי הפקודה. המקרה הראשון, רשלנות חמורה שגרם למותו של מטופל והמקרה השני, כמו במקרה דנן, מקום בו הוגש כתב אישום **"על עבירה שיש עמה, בנסיבות העניין, משום קלון"**. ודוק, לא נדרש שכתב האישום יצביע בהכרח על מסוכנות, די בכך שמדובר בעבירה שיש עימה קלון. כפי שנפסק –

"מטרתו של סעיף זה הינה לתת מענה לשלב טרם הרשעתו של הרופא ולאחר הגשת כתב אישום נגדו. בשלב זה מתעורר הצורך לעיתים להתלות או להגביל את רישיונו של הרופא מטעמים שבאינטרס הציבורי, וזאת עוד בטרם הרשעתו בדין. הוראה דומה מצויה בחיקוקים אחרים הנוגעים להליכי משמעת שונים [...] בעניינים מעין אלה יש לבחון שני סוגי שיקולים מנוגדים: האחד עניינו באינטרס הציבורי ובהבטחת שלום הציבור מפני קבלת טיפול רפואי על ידי אדם שיתכן ואינו ראוי ליתן אותו; והשני עניינו באינטרס הפרט – הרופא – שהגבלת או התליית רישיונו פוגעת בחופש העיסוק שלו ובחזקת החפות העומדת לו כל עוד לא הורשע. האיזון הוא תלוי נסיבות המקרה, ונלקחים בחשבון שיקולים שונים כגון חומרת העבירות

**משרד
הבריאות**
לחיים בריאים יותר

משנה למנהל הכללי

Associate Director General

ומהותן, הקשרן של העבירות לעבודתו הרפואית של הנאשם וקיומן של ראיות לכאורה, וזאת אל מול נסיבותיו האישיות השונות של הרופא" (רע"א 1838/07 דר' לאוניד אדזרסקי נ' מנכ"ל משרד הבריאות, הדגשים כאן ולאורך החלטה זה – אינם במקור).

ועוד נפסק –

"תכליותיו של הסעיף, כמו גם כללי היסוד של המשפט המנהלי, תומכים בפרשנות לפיה מנכ"ל משרד הבריאות מוסמך, במקרים המתאימים ובהינתן טעמים של ממש המצדיקים זאת, שלא לקבל את המלצת הוועדה המיוחדת לפי סעיף 44א(א) לפקודה ולנקוט בצעדים משמעותיים השונים, לקולה או לחומרה, מאלה שעליהם המליצה" (רע"א 1414/20 חורי).

הוועדה, לאחר תיאור השתלשלות האירועים וטיעוני הצדדים, התייחסה לשיקולים אלה. לגבי **שיקול האינטרס הציבורי**, בסעיף 23 להחלטתה, כתבה הוועדה כי:

"אין ספק שהעבירות שבהן מואשם המשיב בכתב האישום הן עבירות שיש עימן, בנסיבות הענין, משום קלון, ואם יוכחו עבירות אלה – ספק אם המשיב יהיה ראוי להמשיך ולשמש רופא, הואיל וקיים אינטרס ציבורי להגן על ציבור המטופלים והמטופלות מפני פגיעה בשלומם, בטובתם, בבטחונם ובבריאותם על ידי רופאים, וכן אינטרס לשמור על כבוד מקצוע הרפואה והאמון של הציבור במקצוע חשוב זה. בהקשר זה, אין קשר לשאלה האם המשיב סובל מXXXXXX או לאו."

עם זאת, בבואה לתת את המלצתה, הוועדה הגיעה למסקנה כי:

"לאור כל האמור לעיל, ולאחר שקילת כל טענות הצדדים, נראה שהאיזון בין האינטרסים השונים כפי שפורטו לעיל, צריך להביא אותנו למסקנה כי בשלב ביניים זה, עד להכרעה בהליך הפלילי, כאשר המשיב אינו עוסק בפועל ברפואה ונתון במעצר בית, די בהגבלת תחומי עיסוקו של המשיב לבדיקות רפואיות של מטופלים גברים בלבד, ולא לבדיקות רפואיות של נשים, ואין מקום להתלית הרישיון שלו. [...] במידה ובשלב כלשהו בתקופה הקרובה, המשיב בכל זאת יעסוק ברפואה – הרי שתחום עיסוקו יוגבל לביצוע בדיקות רפואיות של מטופלים גברים בלבד - וזאת עד לתום תקופת 6 החודשים לפי סעיף 44א לפקודה שתיספר החל ממועד מתן ההמלצה הקודמת שבוטלה, דהיינו, החל ביום 1.5.25 ועד ליום 31.10.25."

לדעתי, ועדת המשמעת טעתה כאשר סברה כי ניתן להסתפק בהגבלת רישיונו של המשיב כך שיוכל לשמש רופא לגברים. מהמעשים שיוחסו למשיב בכתב האישום עולה תמונה ברורה של שימוש בחדר הטיפולים כמעין "שדה ציד" לסיפוק צרכיו המיניים, כאשר המעשים מבוצעים באצטלה של צורך רפואי או של היותם חלק מקובל מבדיקה רפואית. המלצתה של ועדת המשמעת, המפרידה בין יכולתו של המשיב לשמש כרופא לגברים לבין יכולתו לשמש רופא לנשים – למעשה מתבססת על טעות תפיסתית ביחס לחומרת מעשיו לכאורה של המשיב, שיוורדים לשורש תפקידו של רופא והאחריות המוטלת עליו – לאור סמכויותיו, פערי הכוחות והידע בינו לבין המטופל, והאמון העדין המאפיין את יחסי הרופא עם המטופל. האמון של המטופל ברופא המטפל חייב להיות מוחלט, ועל המטופל להיות סמוך ובטוח שבמפגש הרפואי הרופא פועל משיקולים רפואיים ומתוך ראיית צרכיו וטובתו של המטופל, לא צרכיו ותשוקותיו של הרופא, במיוחד לאור פערי הכוחות והידע ביניהם.

Associate Director General

Ministry of Health

P.O.B 1176 Jerusalem 91010

mmancal@moh.health.gov.il

Tel: 02-5081207 Fax: 02-5655983

לשכת משנה למנהל הכללי

משרד הבריאות

ת.ד. 1176 ירושלים 91010

mmancal@moh.health.gov.il

טל: 02-5081207 פקס: 02-5655983

**משרד
הבריאות**
לחיים בריאים יותר

משנה למנהל הכללי

Associate Director General

ביצוע המעשים המיוחסים לו דווקא במסגרת המפגש הרפואי וייחוסם של המעשים לצורך רפואי או לחלק מהבדיקה – עשויים לעורר אצל המטופלת בלבול, אשמה, ספק עצמי ואי-ודאות בדבר שאלת הצורך בפעולות הללו – ומהווים שימוש לרעה מהותי ובסיסי בכוח ובאמון שניתן ברופא – ועוד לא כטעות נקודתית או כשל מקרי, אלא **כשיטת פעולה**.

יש לראות בחומרה יתרה פעולות מעין אלו של המשיב, היורדות לעומקם של יחסי הטיפול העדינים ושל האמון בין המטפל לכל מטופליו (לא רק הנשים המטופלות). אנשי מקצועות הבריאות בכלל, ורופאים בפרט, נמצאים במסגרת עבודתם, בנסיבות רגישות ביותר, ומשכך החשיבות המיוחדת של העניין במקרה של בעלי מקצוע רפואיים.

אם כן, היכולת לתת אמון באותו רופא שיבין את תפקידו – ולא ינצל אותו ואת המעמד שלו, ושיתייחס בחרדת קודש למרחב הטיפולי מתוך הבנה מעמיקה של פערי הכוחות ושל האחריות המוטלת על כתפיו – היא הבסיס של ההתאמה של האדם להיות רופא. משכך, רופא המבצע פעולות כמו אלה המיוחסות למשיב – **מסוכן לכל ציבור המטופלים**, לא רק לנשים. מי שכשל, לכאורה, בצורה כל כך מהותית בטיפול במטופלות, לא ניתן לסמוך עליו שלא ייכשל בטיפול באחרים, בין אם הכשל הוא על רקע מיני (כפי שמתואר בכתב האישום בעניינו), ובין אם הכשל הוא בהיבט אחר שבו עלול הרופא לנצל את מעמדו לצורך ניצול המטופל. הכשל בהתנהגותו לכאורה של המשיב, והסיכון הנובע ממנו, כפי שעולה מהמלצת הוועדה – הוא בפן המיני בלבד. כלומר, הסיכון מהמשיב קיים, לפי המלצת הוועדה, רק שעה שנמצא בטיפולו אדם שהמשיב נמשך אליו, ומוגבל לכך בלבד. **אלא שהעניין הוא הכשל הבסיסי בתפקודו של המשיב כרופא ובהבנתו את תפקידו ואת האחריות המוטלת עליו, במיוחד שעה שהמעשים לכאורה בוצעו במסגרת המפגש הטיפולי, שבא לידי ביטוי במעשים החמורים המפורטים בכתב האישום, כשל שיכול גם ללמד על חשש משמעותי ואמיתי לכשלים נוספים, בין שלא התגלו ובין שיתרחשו בעתיד.**

מעבר לכך – ניצול לרעה של רופא את המרחב הטיפולי לסיפוק מיני, במרמה או בכוח – פוגעת פגיעה אנושה באמון הציבור, גברים ונשים כאחד, במערכת הבריאות ובמקצוע הרפואה.

לטעמי, בדיוק למקרים מעין אלה נועדה הסמכות בסעיף 44א לפקודת הרופאים.

יצוין שהוועדה אכן זיהתה נכונה כי העבירות בהן מואשם המשיב הן עבירות שיש עמן קלון, ושיש בפעולות המתוארות בכתב האישום כדי לדרוש הגנה מפני האדם המבצע אותן לציבור – **הן למטופלות והן למטופלים** (ר' סעיף 23 להמלצת הוועדה שצוטט לעיל). אם כן, המלצתה לאפשר לד"ר מוסק לטפל במטופלים גברים אינה עולה בקנה אחד עם עמדתה שלה עצמה ביחס לחומרת המעשים המתוארים בכתב האישום. ודוק, אין בהמלצת הוועדה הסבר לסטייתו זו מהעיקרון שהיא עצמה שרטטה בכל הנוגע לצורך להבטיח הגנה לכלל ציבור המטופלים (ולא רק המטופלות) ושמירה על אמון הציבור בקהל המטפלים.

אם כן, לא אוכל לקבל את המלצת הוועדה בעניין זה.

באשר ל**שיקול חזקת החפות** של המשיב – הוועדה התייחסה לכך שבית המשפט בהליך הפלילי דחה את בקשת המטרה למעצר עד תום ההליכים, והורה על מעצר בית בפיקוח אלקטרוני ("איזוק אלקטרוני"). בהקשר זה, הוועדה ציינה שיש להתחשב בכך במסגרת האיזון בין האינטרסים השונים, כאשר כאמור האיזון הביא אותה לתוצאה של הגבלה ולא של התלייה מלאה.

גם בהיבט זה לא אוכל להישען על האיזון שביצעה ועדת המשמעת ואני מתקשה למצוא את הרציונל והטעם מדוע יש לתת משקל להחלטה של בית המשפט בדבר שחרור למעצר בית, להבדיל ממעצר בבית הסוהר עד תוך ההליכים, ובפרט בהקשר של שיקול חזקת החפות, בהליך המשמעותי.

**משרד
הבריאות**
לחיים בריאים יותר

משנה למנהל הכללי

Associate Director General

יובהר ויודגש, חזקת החפות כמובן קיימת בכל מצב בו טרם התקבלה הכרעת בית המשפט, ונקודת המוצא לסמכות המנהל לפי סעיפים 44א ו-44ב לפקודה – היא כי טרם ניתנה הכרעה כאמור. הסמכות קמה רק מקום בו "היה למנהל יסוד סביר לחשד שרופא גרם ברשלנות חמורה למותו של מי שהיה בטיפולו או לפגיעה חמורה בו, או הוגש נגד רופא מורשה כתב אישום על עבירה שיש עמה, בנסיבות הענין, משום קלון". כלומר, המחוקק קבע שגם בהינתן מצב שבו אין הרשעה עדיין – ניתן לפעול על פי הסמכות הזו, חרף קיומה של חזקת החפות, שמתקיימת כל עוד לא הכריע בית המשפט בשאלת האשמה בהליך הפלילי. אם כן, עצם ההחלטה על שחרור למעצר בית בפיקוח אלקטרוני איננו קשור לשיקול חזקת החפות, שמתקיים תמיד כל עוד לא ניתנה הכרעת הדין.

בהקשר זה, חשוב לחדד שיש הבדל משמעותי בין השיקולים להחלטה על מעצר בהליך הפלילי לשיקולים להחלטה על התלייה או להגבלה של רישיון בהליך המשמעותי. השיקולים להחלטה על מעצר עד תום ההליכים בהליך הפלילי, לרבות החלטה על מעצר בית בפיקוח אלקטרוני, מפורטים בחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), וביניהם מסוכנות (פלילית) לביטחון אדם, הציבור או המדינה, אך גם חשש לשיבוש הליכי משפט, התחמקות מהליכי שפיטה, העלמת רכוש ועוד, או כשמדובר בכתב אישום בסוגי עבירות מסוימים.

לעומת זאת, כפי שפורט לעיל, השיקולים לעניין הפעלת הסמכות להגבלה או להתלייה של רישיון בהליך המשמעותי (בין אם מדובר במקרה של מות המטופל או פגיעה חמורה בו בשל רשלנות ובין במקרה של הגשת כתב אישום בעבירה שיש עמה קלון) – הם **האינטרס הציבורי והבטחת שלום הציבור מפני קבלת טיפול רפואי על ידי אדם שיתכן ואינו ראוי ליתן אותו**. אם כן, מדובר על סוגי הליכים שונים ועל אמצעים שונים מבחינת מהותם, ומכאן גם השיקולים השונים להפעלת כל אחד מהאמצעים.

עוד יש לחדד כי אמנם בית המשפט לא הורה על מעצר בבית הסוהר עד תום ההליכים – אך הוא למעשה בחר את **החלופה הבאה בתור מבחינת חומרתה** – מעצר בית באיזוק אלקטרוני (שגם הוא מהווה מעצר).

אם כן, גם בשים לב לחזקת החפות של המשיב, ולהחלטה בעניין מעצר בית בפיקוח אלקטרוני, ואף לאור המשמעות של התליית רישיונו של המשיב על פרנסתו וחופש העיסוק שלו – דברים שאיני מקל בהם ראש – אני סבור האיזון שביצעה הוועדה, בשים לב למפורט לעיל – שגוי, ולא אוכל לקבל את המלצתה.

לפיכך, החלטתי להתלות את רישיונו של המשיב לתקופה המקסימלית הקבועה בחוק – 6 חודשים, שיימנו החל מיום 1.5.2025, ועד ליום 31.10.2025.

המלצת ועדת המשמעת מיום 4.6.2025 וכן החלטתי זו יפורסמו כלשונן באתר משרד הבריאות לאחר 45 ימים מיום שליחת החלטה זו לצדדים, אלא אם יציג המשיב צו איסור פרסום או ערעור שהוגש לבית המשפט המחוזי בתוך תקופה זו.

בכבוד רב,

ד"ר ספי מנדלוביץ
המשנה למנהל הכללי